

відділів підприємства. Практикою доведено, що ефективне управління розвитком персоналу оцінюється самими працівниками як важливий чинник їх продуктивної праці, а відсутність подібної системи та можливостей підвищення кваліфікації і професійних знань негативно впливає на задоволеність працею та лояльність персоналу. Працівники, в свою чергу, повинні теж постійно піклуватися про власну кар'єру та професійний розвиток, уміти дорого себе «продавати».

Отже, управління та адміністрування розвитком персоналу - це процес, що спрямований на підвищення конкурентоспроможності підприємства та реалізацію стратегічних цілей, де персоналу відведена вирішальна роль. Резюмуючи можемо впевнено сказати, що саме правильно вибудована система управління та адміністрування розвитком персоналу, застосування науково-обґрунтованих методів управління є запорукою високого економічного рівню розвитку підприємства.

Список використаних джерел:

1. Балабанюк Ж.М. Методичні підходи до оцінки ефективності управлінських рішень. *Економіка та держава*. 2017. № 12. С. 42-45.
2. Біттер О.А., Малецька І.О. Управління персоналом у сільськогосподарських підприємствах. *Економіка АПК*. 2012. № 3. С. 68-72.
3. Гаран О. Формування кадрового резерву. *Праця і Закон*. 2021. № 1. С. 18-19.
4. Кібанов А.Я. Інноваційні підходи до управління професійним ростом персоналу в організації. *Актуальні проблеми розвитку економіки регіону*. 2015. Т. 1, № 11. С. 187–194.

УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ АГРАРНОГО СЕКТОРУ

СТОЯНЕЦЬ Н. В. д-р екон. наук,
професор кафедри менеджменту імені професора Л. І. Михайлової
Сумський НАУ

natalystoyanez@gmail.com

Р. В. ЯКОВЕНКО, здобувач 2-го освітнього рівня спеціальності 073
«Менеджмент»
Сумський НАУ

Інвестиції в сільське господарство, як матеріальні або «реальні» активи, є частиною класу альтернативних активів і користуються все більшим попитом з боку інвесторів. Альтернативні інвестиції, як правило, вважаються

некорельованими з більш поширеними активами, такими як акції, готівка, майно та фіксований дохід. Це означає, що немає прямого зв'язку між дією цих ринків і ефективністю альтернатив. Як результат, альтернативи можуть бути потужним інструментом диверсифікації, який можна порівняти зі страховим полісом, допомагаючи з часом згладити загальну прибутковість портфеля. Сільське господарство та виробництво продуктів харчування є фундаментальними для функціонування суспільства. Основні глобальні тенденції, які сприяють зростанню, інноваціям і можливостям для цього сектора, включають зростання населення, зростання попиту на джерела білкової їжі, а також технологічні зміни та сталість.

Очікується, що до 2050 року світове населення зросте до 9,7 мільярдів, що на 33 відсотки більше, ніж у 2021 році. Очікується, що до 2030 року це зростаюче населення потребуватиме на 35 відсотків більше їжі [1]. Близькість до швидкозростаючих азійських європейських та африканських ринків і репутація чистої, високоякісної сільськогосподарської продукції роблять Україну важливою частиною глобального ланцюга постачання продовольства та мають хороші можливості для задоволення зростаючого попиту.

У довгостроковій перспективі сільськогосподарські угіддя це як обмежений актив який постійно зростає в ціні. Сільське господарство все більше використовує такі технології, як робототехніка, штучний інтелект і дистанційне зондування, а також методи сталого управління землею, щоб зменшити витрати та підвищити продуктивність. Інвестиції в сільське господарство можуть приносити прибуток у формі як доходу, так і зростання капіталу та є перевіреним інструментом для захисту інвестиційних портфелів від інфляції. Зважаючи на поточний інфляційний тиск, спричинений фіскальними та монетарними стимулами, порушенням ланцюга поставок і геополітичними подіями, настав час розглянути активи, які можуть забезпечувати захист від інфляції.

Доступ до інвестицій у сільське господарство історично був обмежений великими інвесторами та установами. Однак доступність зараз покращується, оскільки диверсифіковані керовані фонди пропонують доступ до садівництва, виноградарства, культур зрошуваних або посушливих земель, худоби та волокнистих активів, таких як бавовна, вовна та деревина. Зростаюче меню біржових фондів дозволяє інвесторам вибирати конкретні сільськогосподарські товари або диверсифіковані сектори, наприклад компанії, пов'язані з харчовими продуктами чи агробізнесом. Інвестори

також мають доступ до інвестицій у сільськогосподарську інфраструктуру, таких як переробні заводи, і ресурси для виробництва, включаючи права на воду [2].

Відповідальне інвестування в сільське господарство та продовольчі системи має важливе значення для підвищення продовольчої безпеки та харчування та підтримки поступової реалізації права на достатнє харчування в контексті національної продовольчої безпеки. Відповідальне інвестування робить значний внесок, зокрема, у підвищення стабільних засобів до існування для дрібних власників, членів маргіналізованих і вразливих груп, створення гідної роботи для всіх працівників сільського господарства та харчової промисловості, викорінення бідності, сприяння соціальній та гендерній рівності, викорінення найгірших форм дитячої праці, сприяння соціальній участі та інклюзивності, посилення економічного зростання, а отже, досягнення сталий розвиток.

Сільське господарство та продовольчі системи охоплюють увесь спектр видів діяльності, пов'язаних із виробництвом, обробкою, маркетингом, роздрібною торгівлею, споживанням та утилізацією товарів, що походять із сільського господарства, включаючи продовольчі та непродовольчі товари, тваринництво, скотарство, рибальство, включаючи аквакультуру, та лісове господарство; і необхідні вхідні дані і результати, створені на кожному з цих кроків. Продовольчі системи також включають широкий спектр зацікавлених сторін, людей та установ, а також соціально-політичне, економічне, технологічне та природне середовище, в якому відбувається ця діяльність.

Вирішення чотирьох аспектів продовольчої безпеки та харчування є наявності, доступу, стабільності та використання вимагає значного збільшення відповідальних інвестицій у сільське господарство та продовольчі системи. Відповідальне інвестування в сільське господарство та продовольчу систему стосується створення виробничих активів і накопичення капіталу, що може включати фізичний, людський або нематеріальний капітал, орієнтований на підтримку реалізації продовольчої безпеки, харчування та сталого розвитку, включаючи збільшення виробництва та продуктивності, відповідно до Принципів, викладених у цьому документі. Відповідальне інвестування в сільське господарство та харчові системи вимагає поваги, захисту та сприяння правам людини, включаючи поступову реалізацію права на достатнє харчування в контексті національної продовольчої безпеки, відповідно до Загальної декларації прав людини та інших відповідних міжнародних прав людини інструменти.

Таким чином, будь-які інвестиції в продовольство та сільське господарство слід розглядати як частину динамічної та взаємопов'язаної системи, і їх не слід розглядати ізольовано. Системна перспектива допомагає відійти від лінійного мислення про причинно-наслідкові зв'язки та дозволяє розглядати взаємозалежності, зворотні причинно-наслідкові зв'язки та компроміси. Будь-які інвестиції принесуть зміни та потребують аналізу як прямого, так і непрямого впливу, а також ризиків впливу.

По-друге, контекстна специфіка є ключовою. Хоча докази можуть підтверджувати певний підхід до інвестування для досягнення впливу в цілому, те, що працює в одному місці, може не працювати в іншому. Тому важливо оцінювати та контролювати вплив кожної інвестиції окремо, як передінвестиційної за допомогою належної перевірки впливу, так і післяінвестиційної за допомогою моніторингу та управління впливом.

По-третє, важливо враховувати ширше сприятливе середовище, необхідне для підтримки інвестицій. Можуть існувати недоліки в нормативно-правовій базі, наприклад, на рівні ринку чи країни, або інші обмеження, які необхідно усунути для належного функціонування продовольчих і сільськогосподарських систем.

Список використаних джерел:

1. Кальченко С. В., Попова Т. В., Свиноус Н. І. Організаційно-економічні засади гармонізації економічних інтересів держави та фермерських господарств в інвестиційній сфері. *Агросвіт*. 2020. № 3. С. 9-15.

2. Михайлов А. М. Фінансові інструменти формування інвестиційних ресурсів в аграрному секторі національної економіки в умовах глобалізаційних викликів. *Економіка АПК*. 2019. № 3. С. 52-57.

УДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ В ЗАКЛАДІ ОСВІТИ

О. О. ЯРИНОВСЬКИЙ, магістрант
Сумський національний аграрний університет

Освітній заклад – це організація, а отже, і люди, які в ній працюють. Саме від того, як ці люди працюватимуть, залежить діяльність всього освітнього закладу. Налагодити роботу всіх співробітників – це найперше завдання будь-якої організації, в тому числі і в закладі освіти.